עצם הנשמה וואָס אין שופר — „תמ־ליכוני" — דערלאַנגט אין עצמות, דאָרט וואו אידן זיינען אין זאַך מיטן אויבערשטן און ער איז בוחר אין זיי מצד עצמו בבחירתו החפשית — און ניט אַז תקיעת שופר איז אַ סיבה וועלכע טוט אויף און רופט אַרויס דעם „יבחר" [21]).

ו. אין עצמות איז דאָך ניטאָ קיינע הגבלות ח"ו, איז וויבאַלד אַז די המשכה, וועלכע עס ווערט נמשך אין ר"ה דורך תקיעת שופר, איז פון עצמות אַליין, איז אין דער המשכה ניט שייכות חשבונות און זי האָט ניט קיינע באַגרענעצונגען פון סדר השתלשלות — וועט דאָך געוויס זיין די המשכה ווי ער וויל, וואָס ער וויל דאָך אַ ודאַי טוב (ווי עס שטייט אַז „באור פני מלך" איז נאָר „חיים"), און טוב אין גשמיות (כידוע [22]) אַז עצמות איז פאַרבונדן כביכול מיט גשמיות), אַז עס וועט נמשך ווערן פון עצמות אַ כתיבה וחתימה טובה לשנה טובה ומתוקה בטוב הנראה והנגלה.

(משיחת ר"ה ושמחת בית השואבה תשכ"ג)

21) ראה ד"ה יבחר לנו תש"ג סעיף יד: „דהמשכת הרצון משם אינו ענין הכרחי כלל מאחר שהוא מצד העצמות ממש בלי שום התעוררות כלל".

22) ראה תורת שלום ע' 12 וע' 120.

וילך

אויפן פסוק „לקוח את ספר התורה הזה" זאָגן רז"ל [1]), אַז משה רבינו האָט אָנגעשריבן בכתב ידו דרייצן ספרי תורה, צוועלף פאַר די צוועלף שבטים, און איין ספר תורה וואָס זאָל זיך געפינען אין ארון, „שאם יבקש לזייף דבר שיהיו מוצאים אותה שבא־רון" (אַז אויב מ'וועט זוכן צו פעלשן אַ זאַך (אין דער תורה) זאָל מען אַרויסנעמען אָט־די וועלכע איז אין ארון).

תורה איז אַ נצחית און אויך די סיפורים פון תורה זיינען נצחיים און הוראות פאַר אַלע דורות. די הוראה פון דעם געבראַכטן מאמר רז"ל איז:

דאָס וואָס בנוגע געוויסע פרטי די־נים און בפרט מנהגים איז פאַראַן אַן אונטערשייד צווישן איין אָרט און אַ צווייטן, אַז מען פסק'נט און מ'פירט זיך לויט די פוסקים פון דעם אָרט, וואָרום „אלו ואלו דברי אלקים חיים" — איז דער טעם אויף דעם, ווייל די תורה איז געגעבן געוואָרן צו ווערן גע'דרש'נט „בכלל ופרט ופרטי פר־טיות", פאַר יעדער נשמה פרטית פון אידן וואָס איז מושרש אין דעם פרט פון תורה [2]), און יעדער איד דאַרף זיך פירן לויט דעם חלק אין תורה, אין וועלכן זיין נשמה איז מושרש.

די זעלבע זאַך און נאָכמער איז בנוגע פרטי חובת הלבבות, די עבודה פנימית פון אהבה ויראה, אַז אין דעם זיינען פאַראַן אַ סך חילוקים [3]), און יעדער איינער האָט זיך זיין שער, דורך וועלכן ער דערהויבט זיך און פאַרבינדט זיך מיט אלקות.

1) דב"ר ט, ט. שוח"ט צ וש"נ. הובא בהקדמת הרמב"ם לספרו.

2) הקדמת התניא.

דאָס איז אָבער נאָר בנוגע פּרטים, און נאָר געוויסע פּרטים.

און אַזוי ווי אין דעם ענין פון תפלה, איז דאָך ידוע אַז די פאַר־שידענע נוסחאות התפלה נעמען זיך דערפון וואָס „י״ג השתחויות היו במקדש נגד י״ג שעריו שנרמזו לעתיד אי״ה" — די צוועלף שערים פאַר די י״ב שבטים „שער ראובן וגו׳" און דער דרייצנטער שער איז דער „שער הכולל" פאַר אַלע שבטים, דער נוסח התפלה וואָס איז פאַר אַלע אידן גלייך. און הגם אַז ס׳איז פאַראַן אַ מעלה אין די שערים הפרטים פאַר יעדן שבט באַזונדער און אין דער צייט ווען ס׳איז געווען באַוואוסט צו אַלעמען צו וועלכן שבט וועלכער יעדער איד באַלאַנגט איז געווען בעסער אַז יעדערער זאָל אַריינ־גיין דורך זיין שער... אָבער בזמן הזה ווען מ׳ווייסט ניט די שבטים (איז בע־סער אַז אַפילו די וואָס וויסן יאָ זייער שבט ווי כהנים ולווים) זאָלן אַריינגיין דורך דעם שער הכולל — וואָס דאָס איז דער נוסח וואָס דער אריז״ל האָט מתקן געווען [3].

על דרך זה איז אויך אין תורה, סיי גליא דתורה, סיי פנימיות התורה — צוליב דעם וואָס מען ווייסט ניט צו וועלכן שורש מען איז שייך — דאַרף מען גיין דורך דעם שער הכללי.

דעם אַלטן רבי׳ן האָט מען אויסגע־קליבן [4] און ער האָט מחבר געווען דעם שו״ע, מברר זיין די הלכות אין גליא דתורה; מייסד געווען תורת חסידות חב״ד, אין פנימיות התורה ודרכי העבודה; און מברר געווען דעם נוסח התפלה, אַ נוסח כללי צוגעפּאַסט פאַר יעדער אידן [5] — וואָס די אַלע דריי ענינים זיינען צוגעפּאַסט פאַר אַלע אידן און פאַר יעדער אידן — און דורך זיי קען באַ יעדערן דורכגיין אַלע העלאות (בתפלה) און אַלע המשכות (אין תורה און דורך תורה).

ויהי רצון, אַז מען זאָל גיין אין דעם דרך הסלולה וועלכן מען האָט פאַר אונז אויסגעטראָטן, און מען זאָל עס מפיץ זיין צו אַלע אידן (אויך עניני השולחן ערוך און נוסח התפלה גייען אַריין אין הפצת המעיינות), און מיר האָבן די הבטחה, אַז דורך הפצת המעיינות חוצה וועט זיין דער קא אתי מר, דא מלכא משיחא, בקרוב ממש.

(משיחת ש״פ נצו״י תשמ״ו)

3) לקו״א להה״מ ממעזריטש (בהוצאת קה״ת סקל״ג) הובא בהקדמת שער הכולל.

4) ראה הקדמת בניו להשו״ע.

5) ראה בבית רבי ח״א, פ״י: כשסדר סידורו היו לפניו ששים סידורים מנוסחאות שונות וקיבץ סולת נקי מכלם.

יום הכיפורים

א. אין גמרא [1] איז דאָ אַ פּלוגתא וועגן דער כפרת עוונות פון יו״כ: די רבנן זאָגן: „יוה״כ אין מכפר אלא על השבים" (יום כיפור איז מכפר נאָר אויף די וואָס טוען תשובה) און רבי זאָגט: בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יוה״כ מכפר" (סיי ער האָט געטאָן תשובה און סיי ער האָט ניט

1) שבועות יג, א וש״נ.